

CRÍTICA DE L'OBRA "NO ET VESTEIXIS PER SOPAR"

• CAPGROS :

• TOT MATARÓ :

Baixa el teló

Pere Vázquez
Comentariista d'escena

La Sala es vesteix per sopar

"No et vesteixis per sopar" és una comèdia de Marc Camoletti on els embolics de parella en són els protagonistes. L'argument és senzill, però funciona. El públic de Sala Cabañes en sortirà content, si el que busquen és passar una bona estona, i sobretot, riure. L'obra en sí no té cap més pretensió que aquesta. Rabassa, director de la casa, que no falla mai al seu compromís d'una estrena per temporada, mostra aquesta vegada un treball amb firma, on ha sabut treure el millor suc dels seus actors. L'obra comença amb un ritme baix, presentant-nos des d'un principi les intencions del propietari de la casa, en Bernat, però de seguida puja el ritme amb l'aparició d'en Robert. És llavors quan el muntatge es presenta com una comèdia amb tots els seus ingredients. La base: les infidelitats barrejades amb embolics.

L'obra no deixa de ser interessant, ja que els personatges estan molt ben definits, ben treballats, i toquen les fustes de l'escenari amb els dos peus, segurs del que fan. Jordi Romagosa s'emporta el personatge nucli de tots els problemes, en Bernat. A l'actor veterà se'l veu còmode dalt de l'escenari, i es nota. Diana Gámez interpreta la Josefina, altiva, potent, que manté un bon ritme durant tota l'obra. Ferran Camps fa de Robert, i s'emporta el públic a la butxaca ja amb la seva primera aparició a escena. Jèssica Pérez s'encarrega d'interpretar de manera fenomenal la cuinera, el personatge més agraït, les intervencions del qual converteixen el pati de butaques en riures. En definitiva, actors que gaudeixen del què fan, i un director que sembla que ha trobat el què buscava.

tot cultura

NÚM. 1424
DEL 5 A L'11 DE MARÇ DEL 2010
www.totmataro.cat/cultura

Embolica que fa fort

Sala Cabañes estrena 'No et vesteixis per sopar', un vodevil d'estar per casa

COMAS SOLER

Des del primer instant, tant bon punt els focus il·luminen l'escenografia de to pseudorealista i kitsch de 'No et vesteixis per sopar', queda subratllat com a element central la icona premonitòria de què anirà la història: un sofà. I és que aquesta comedieta escrita per Marc Camoletti (1923-2003), un director i dramaturg suís establert a França, és un exponent retardat del que per les nostres latituds, de fa temps, de manera malvolent s'anomena teatre de tresillo. Un subgènere acomodaticí, influït per l'estil dels vodevils francesos de menys volada, que busca l'èxit i la riallada fàcil amb arguments de poca entitat.

Pel broc gros

Amb molt bona entrada, dissabte passat es va estrenar a la Sala Cabañes la versió que ha posat en escena en Josep M. Rabassa, un dels directors experimentats i més constants de la casa, capaç d'haver-se-les amb tota mena de repertoris. Secundat aquest cop per una producció més generosa que en d'altres ocasions, i conscient que 'No et vesteixis per sopar' és una solemne astracanada, Rabassa ha decidit amb murrieria accentuar el caràcter eixelebrat de la peça i donar plena llibertat als

seus sis actors per a estrafer totes les situacions i facècies amb una escenificació que força el gest, la veu i el joc d'entrades i sortides. I tots compleixen. És una opció coherent amb la beneiteria de l'obra i que té a més el doble avantatge d'aconseguir manifestament que els intèrprets s'ho passin d'allò més bé i que, de retop, encomanin el seu enriolament al públic.

Enganys a dojo

A Catalunya 'No et vesteixis per sopar' compta amb el precedent de l'espectacle professional que l'any 1993 en va fer en Ricard Reguant i que es va poder veure als teatres Condal i Borràs de Barcelona, protagonitzat amb molt d'èxit per en Joan Pera, l'Amparo Moreno i en Carles Canut, entre altres. De llavors ençà molts grups amateurs l'han portat a escena perquè és una aposta sense massa risc, on tot s'hi val. L'obra no és res més que una rastellera d'embolics que susciten un paio que té una amant, la seva dona que s'entén amb el millor amic del marit i una cuinera de lloguer i el seu company que, tot i ser aquests darrers els personatges aparentment més toixos, són els únics que acaben traient profit d'una situació grotesca

d'equívocs, calentors i banyes entre uns i altres.

Treball col·lectiu

En el seu muntatge en Josep M. Rabassa treballa una clau d'interpretació que posa l'accent en la dimensió col·lectiva, per bé que en Ferran Camps i sobretot la Jèssica Pérez destaquen entremig del conjunt en què també la Coral Consegal, la Diana Gámez, en Jordi Romagosa i en Joan Rovira defensen acceptablement la part que els toca. Així, amb la brometa passada de rosca que tots plegats aconsegueixen teixir i mantenir, i malgrat alguna baixada de ritme en el segon acte, entretenen prou bé l'espectador al llarg de la funció. Vet aquí, doncs, que al final recullen merescudament de la concurrència una bona dosi d'aplaudiments i d'elogis per aquesta frívola apologia de l'adulteri que és 'No et vesteixis per sopar'. I que això passi precisament en el teatre del Centre Catòlic no deixa de ser una altra conya. □

LA FITXA □ Teatre

□ NO ET VESTEIXIS PER SOPAR
Sala Cabañes, 27 de febrer de 2010.